

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu

Ügyszám: FRP/881/2013/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

291/2014. számú (XI. 20.)

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ (2013. augusztus 27-én előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2014. november 20-án megtartott zárt ülésén született állásfoglalását

m e g k ü l d i a z O r s z á g o s R e n d ő r f ő k a p i t á n y n a k .

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos az Alapvető Jogok Biztosának Hivatalához (továbbiakban: Hivatal) terjesztette elő a panaszát 2013. augusztus 27-én, amelyet a Hivatal 2013. december 19-én továbbított a Testület felé.

I.

1) A panaszos beadványában elmondta, hogy 2013. augusztus 18-án kb. 21 órakor otthonából szórakozni indult a barátjával egy helyi kocsmába, ahol kulturáltan alkoholt fogyasztott. Ezt megelőzően, amikor az utcán haladt a barátjával, egy rendőrségi autó lassan követte őket. A kocsmában hosszabb ideig időztek, majd megbeszélték, hogy gyalogosan átmennek egy másik település központjába. Ott a főtéren álldogáltak, majd a barátja hazament, a panaszos pedig céltalanul járt-kelt. A panaszos 12 üveg sört ivott meg.

A panaszos végül visszament a buszmegállóba, ahol arra lett figyelmes, hogy két rendőr provokatívan figyel, ahelyett, hogy egy lány telefonjának az eltűnésével foglalkoztak volna. A panaszos ugyan távolabb állt, de hallotta, hogy azzal „rázzák le” a lányt, hogy tegyen feljelentést. A panaszos sérelmezte a rendőrök megfigyelését, ezért oda szólt, hogy miért vele foglalkoznak, miért nem a lopással.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

A panaszos és a rendőr között vita alakult ki, a panaszos elkérte a rendőr jelvényszámát. A rendőr eltakarta azt és gyorsan elhadarta, így a panaszos nem tudta a telefonjában rögzíteni. A vita trágárságba torkollott, majd a másik rendőr is bekapcsolódott, így a panaszos végül hívta a 112-t. 3 óra 32 perckor beszélt a 112-vel, ahol meghallgatták. Ezt követően még váltott néhány szót a rendőrrel, de a rendőr nem szólította fel a személyazonossága igazolására, nem szondáztatta, csak erőszakosan durván megbilincseltek, majd az autójukba nyomták. A két személy a panaszos fejét az autó tetejének neki vágta. Majd az egyikük a gépkocsit vezette, a másik pedig a hátsó ülésen a panaszost verte, szóváltások közepette. M. Z. kiszállt a kocsiból, felcsatolta az óráját és azzal több alkalommal megütötte a panaszos fejét, többször fülön is ütötte. A kapitányságon egy rendőr szintén kétszer megütötte a panaszost. Ezután berakták a „magánzárkába”, ahol az egyik sarokban vizelet, a másik sarokban fekália volt. M. Z. pénzérmékkal dobálta meg a panaszost, a panaszos 200 Ft-nyi érmét számolt össze.

Ekkor sem kérték a panaszos iratait, csak M. Gy. elé vitték, akit a panaszos ismert, így valószínűsíti a panaszos, hogy ő azonosította. Ekkor az egyik szolgálatban lévő rendőr elhaladva mellette, gyomorszájon rúgta a panaszost. Majd a rendőrök visszazárták a panaszost a zárkába. A panaszos 2013. augusztus 3-án összeesett, kórházba került, ahol epilepsziás rohamot diagnosztizáltak nála. Ezt a rendőrök elengedték a fülük mellett és kinevették a panaszost.

A rendőrök ezt követően orvoshoz vitték, ahol feltölték a bilincset a kezén és kérdés nélkül (pl. gyógyszerérzékenység) lemosták a sebeit Betadine-nal, Ekkor mehetett ki először a panaszos mosdóba, még mindig bilincsben. Ezt követően visszavitték a kapitányságra, ahol újra a fogdában helyezték el, majd hízelgő, személyeskedő hangnemben kihívták a zárkából és elé tettek egy igazolást, és úgy írtatták vele alá, hogy átolvasására nem engedtek neki időt. Ezután elengedték és mondták neki, hogy mehet, gyalog. A panaszos 7 órát gyalogolt hazáig.

A panaszos másnap láttelelet vetetett fel.

A panaszos az elszenvedett lelki károkért 2.000.000 Ft kárpótlást követel.

2) A panaszos által megküldött 2013. augusztus 19-én 10 óra 46 perckor kiállított láttelelet rögzíti a koponya zúzódását, a nyak többszörös felületes sérülését, hasfali zúzódást, has és medence egyéb felületes sérülését, a kéz és csukló többszörös felületes sérülését és a testi erővel elkövetett testi sértést. A gyógytartalom 8 napon belüli.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott iratok alapján az alábbiak állapíthatók meg.

1) A kapitányságvezető 2014. április 10-én kelt átiratában előadta, hogy a panaszos feljelentése alapján az X.Y. Nyomozó Ügyészség eljárást folytat, mely során a 2013. augusztus 18-án foganatosított intézkedéssel kapcsolatos rendőri jelentéseket, az intézkedéssel kapcsolatban keletkezett egyéb rendőrségi dokumentumokat bekérték a rendőrségtől. A kapitánysághoz a panaszos nem fordult panasszal.

A kapitányságvezető tudomása szerint szemtanúja nem volt az intézkedésnek. Az intézkedést

M. Z. r. ftörm. hajtotta végre H. S. polgárőr segítségével. M. Z. r. ftörm. úr kék színű rendőrségi felirattal ellátott 10 M mintájú bevetési ruházatot, H. S. polgárőr úr fekete színű polgárőr felirattal ellátott formaruhát, és hozzá tartozó baseball sapkát viselt.

Arra a kérdésre, hogy megfelel-e a valóságnak az a panaszosi előadás, hogy az egyik rendőr a panaszos fejét a gépkocsi tetejébe verte, illetve egy másik rendőr a gépkocsiban bántalmazta a panaszost, a kapitányságvezető azt válaszolta, hogy nem felel meg a valóságnak a panaszos előadása, mert egy rendőr és egy polgárőr intézkedett vele szemben. Továbbá a panaszossal szemben a kényszerítő eszköz használata nem a gépjárműnél történt, ugyanis rendőri felszólítás ellenére a panaszos a szolgálati járműtől tovább lépett és az intézkedők mentek utána és meg szeretnék volna bilincselni, azonban a panaszos az intézkedésnek passzívan ellenállt. A bilincselést végül a panaszos földre fektetésével hajtotta végre az intézkedő rendőr a polgárőr közreműködésével.

A panaszost egy zárható szobában helyezték el. A zárható szoba a korábbi hatályos norma szerint előállító helyiség volt, azonban a jelenlegi norma szerint ennek a fogalomnak már nem felel meg.

A panaszost nem bántalmazták a kapitányságon. Nem felel meg a valóságnak az a panaszosi előadás, hogy a rendőrök fellocsolták vízzel.

Sem az orvosi vizsgálat, sem a rendőri intézkedés során nem jelezte a panaszos, hogy korábban epilepsziás rohama volt.

Nem felel meg a valóságnak, hogy kinevették a rendőrök a panaszost az intézkedés során.

A panaszos azon kijelentése sem felel meg a valóságnak, hogy nem engedték neki a nyilatkozatokat, igazolásokat az aláírást megelőzően elolvasa. Minden iratot elolvasás után írtak alá vele.

A panaszos nem jelezte, hogy nem tud hazajutni. Nevezett az intézkedés során csak aprópénzt kért telefonálás miatt. A környező településekre busz áll rendelkezésre.

2) B. G. r. zls. (ügyeletes) jelentése szerint a panaszost 2013. augusztus 18-án 3 óra 38 perckor vonták intézkedés alá. Az intézkedés során passzívan ellenállt, nem volt hajlandó magát igazolni, trágár szavakkal illette az intézkedő járőrt. A fentiek miatt testi kényszert alkalmazva földre vitte a járőr és a karjait hátra feszítve megbilincselte, majd előállította.

Előállítását követően a panaszost az ügyeletes utasítására a Orvosi Ügyeletre szállították, mivel a bilincselés során jobb csuklóján, illetve a bal fülén hámsérülés keletkezett. Az ügyeleten az ügyeletes orvos ellátta a panaszos 8 napon belül gyógyuló hámsérüléseit.

A bilincset a járőr 2013. 08. 18. napon 3 óra 38 perctől, 2013. 08 18. nap 4 óra 10 percig használta a panaszossal szemben.

A bilincs alkalmazása során nevezettnek 8 napon belül gyógyuló hámsérülése keletkezett a jobb csuklóján, illetve a bal fülén.

Az ügyeletes meghallgatta a fenti sérüléseivel kapcsolatban a panaszost, aki elmondta, hogy, a sérüléseit a bilincselés során szerezte, nem volt hajlandó együtt működni az intézkedő rendőrrel, a kezeit befeszítette.

Az intézkedés ellen panasszal nem élt. Az esemény vizsgálata során a r. zls. megállapította, hogy a bilincs és testi kényszer alkalmazása szükséges, arányos, jog- és szakszerű volt.

3) Az előállítás végrehajtásáról szóló jelentés rögzíti, hogy a rendőrök a panaszost az Rtv. 29. § alapján igazoltatták, az Rtv. 31. § (1) bekezdése alapján átvizsgálták a ruházatát, és az Rtv. 33. § (2) bekezdés a) és f) pontja alapján előállították. A panaszossal szemben az Rtv. 47. § szerint testi kényszert, az Rtv. 48. § c) és d) pontja alapján bilincset alkalmaztak. A bilincset 2013. augusztus 18-án 3 óra 38 perctől 4 óra 10 percig alkalmazták. A kényszerítő eszköz alkalmazására előzetesen figyelmeztették.

Az intézkedés során orvosi ellátására intézkedtek. (A sérülés - jellege: könnyű hámsérülés - foka: könnyű) A kényszerítő intézkedés és/vagy eszköz alkalmazása során anyagi kár nem keletkezett.

Az Rtv. 18. § (1) bek. szerinti kiértesítést nem kért a panaszos.

Az intézkedés alapjául szolgáló esemény rövid leírásaként az alábbiakat rögzíti a jelentés: M. Z. r. törm. aznap 03 óra 35 perckor figyelő szolgálatot látott el. A figyelő szolgálat közben az általa látásból ismert panaszos odalépett a rendőrautóhoz, és kérdőre vonta a r. törm.-t, hogy miért követi őt folyamatosan. Erre a rendőr azt felelte, hogy „hogy követnélek, amikor itt állok egy helyben az autóval”. A panaszos erre azt mondta, hogy „most felhívom a kapitányságot és fel foglak jelenteni.” majd elkérte a rendőr jelvéyszámát, amit a r. törm. el is mondott neki. Ezt követően a panaszos felhívta a 107-es segélyhívót és a Rendőrkapitányság ügyeletes vezetőjével telefonált, de a telefonja elmondása szerint lemerült és azt mondta, hogy a rendőr adjon neki egy telefont, hogy hadd hívja fel a rendőrséget.

A r. töm. ekkor azt mondta neki, hogy a nyilvános telefonfülkéből fel tudja hívni a rendőrséget.

A panaszos egyre ingerültebben és ordítva követelte, hogy adja meg a rendőr jelvéyszámát, illetve, hogy ő nem tudja felhívni a rendőrséget. Ezután a panaszos ordítva közölte, hogy nincs pénze, és hogy adjon neki pénzt a rendőr.

Ekkor a rendőr közölte vele, hogy csendháborítás miatt fel fogja jelenteni, és felszólította, hogy igazolja magát, amire a panaszos azt mondta, hogy „a nevem senki , no name”. Ezután a rendőr ismét felszólította, de akkor a panaszos már azt ordította, hogy „hagyjatok békén köcsögök.” illetve ki kívánta vonni magát a rendőri intézkedés alól, el akart távozni a helyszínről.

Ezután a rendőr a „Törvény nevében” szavak előrebocsátásával felszólította, hogy álljon meg és igazolja magát, de ő tovább lépett. Ekkor utána lépett a rendőr, és meg akarta bilincselni, aminek a panaszos passzívan ellenállt, ezért a tanult módon földre vitte a r. töm. a polgárőr segítségével, és karfeszítés módszerével, a kezeket hátra pozícióba bilincselte. A bilincselés közben, mivel a panaszos folyamatosan feszítette a karját, a panaszos alkarján hámsérülés keletkezett. Ezt követően a panaszost előállították. A beszállítás során a panaszos azzal fenyegetőzött, hogy meg fogja keresni a rendőr családját, illetve betöri a rendőr autójának a szélvédőjét.

A panaszos személyazonosságát a kapitányságon állapították meg akként, hogy a rendőr a panaszos nevét ugyan ismerte, de a lakcímét a nyilvántartásból kellett kinézni. Ezt követően az ügyeletes vezető utasítására a panaszost az orvosi ügyeletre szállították, ahol a sérüléseit ellátták.

A panaszos panasszal nem élt, élelmezést nem kért, tárgy elvételére nem került sor, kiértékelést szintén nem kért.

Az Rtv. 33. § (4) bekezdés alapján az előállítás okáról a tájékoztatót, illetve az előállítás okáról az igazolást megkapta a panaszos. Az előállító helyiségben történő elhelyezéssel kapcsolatos jogairól és kötelezettségeiről szintén megkapta a tájékoztatót.

A parancsnoki vélemény és kivizsgálás szerint az intézkedés és a kényszerítő eszköz használat jogszerű, szakszerű és arányos volt.

4) A Nyilatkozat elnevezésű iraton a panaszos az aláírásával megerősítve akként nyilatkozott, hogy az Rtv. 92-93. § szerinti jogorvoslati kioktatást megkapta, élelmezést nem kér, betegségben nem szenved, panasszal nem él, az előállítás időtartamáról a tájékoztatót szóban, az igazolást írásban megkapta. Az intézkedés során orvosi ellátásban részesült.

5) Az előállítás időtartamáról szóló – a panaszos által aláírt – igazolás szerint a panaszos előállítása 2013. augusztus 18-án 3 óra 38 perctől 5 óráig tartott, a panaszost ekkor szabadították. Kiértékelést vagy élelmezést nem kért, panaszt nem terjesztett elő.

6) Az Orvosi Ügyeleten kiállított feljegyzés szerint a panaszos bal fülkagylóján kb. 7mm-es repesztett seb, illetve a jobb kézen a csukó feszítő oldala felett 3 mm-es horzsolt seb található. A sérüléseket fertőtlenítették.

7) A panaszossal szembeni feljelentés rögzíti, hogy a rendőr a Szabs. tv. 207. §-a szerinti csendháborítás, a 216. § szerinti személyazonosság igazolásával kapcsolatos kötelezettség megszegése, illetve jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség miatt tett feljelentést. A feljelentés az eseményeket az előállításról szóló jelentéssel azonos módon rögzíti.

III.

A Testület első körben azt vizsgálta, hogy a panasz valamennyi részére rendelkezik-e hatáskörrel.

A panaszos beadványában – többek között – 2.000.000 Ft kártérítés megítélését és megfizetését kérte.

A Testület eljárását az Rtv. a IX. fejezetében, a Jogorvoslatok alcím alatt szabályozza. Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az, „akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette, választása szerint *a*) panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez vagy *b*) kérheti, hogy - amennyiben a panasz elintézése nem tartozik más eljárás hatálya alá - panaszát a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően, az érintett rendőri szerv kilététől függően *ba*) az országos rendőrfőkapitány, *bb*) a belső bűnmegelőzési és bűnfelderítési feladatokat ellátó szerv

főigazgatója vagy *bc*) a terrorizmust elhárító szerv főigazgatója bírálja el.” A (3) bekezdés értelmében az (1) bekezdésben meghatározott esetekben a cselekvőképtelen személy helyett törvényes képviselője jár el, korlátozottan cselekvőképes személy helyett törvényes képviselője vagy meghatalmazottja is eljárhat.

Az Rtv. idézett rendelkezése szerint a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések tartoznak, amelyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel, más esetekben érdemi vizsgálatot nem folytathat. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (pl. intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség),
- a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (pl. igazoltatás, ruházat- csomag- jármű- átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés),
- a kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (pl. testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás), tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

A nyomozó hatóság, az ügyészség, és a bíróság által közhatalmi jogkörben okozott károk megtérítésének szabályait a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 349. §-a szabályozza. Eszerint az okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette.

A kártérítési igény elbírálása a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 1. § és 3. §-a alapján a polgári bíróság hatáskörébe tartozik, ám peresítéséhez szükséges, hogy a károsult a büntetőeljárásban rendelkezésre álló valamennyi jogorvoslati lehetőséget kimerítse. *[Tehát a jelen esetben a kártérítési igény előfeltétele, hogy büntetőeljárásban a lefoglalás ellen panaszt terjesszen elő (BH 2007.187)]*

A kártérítési igény elbírálására tehát a fentiek alapján a Testületnek szintén nincs hatásköre.

Ugyanakkor a Testület vizsgálta az igazoltatás, az előállítás, a kényszerítő eszköz alkalmazásának jogszerűségét, a bántalmazására vonatkozó kifogást.

IV.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) és a szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításra jutott.

Az elvégzett vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye Szabadság és Felelősség fejezetének II. cikkében foglalt emberi méltósághoz, és az abból levezethető testi integritáshoz, a IV. cikk (1) bekezdésében foglalt személyi szabadsághoz, illetve a XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz fűződő jogát az alábbiak szerint.

1) A Testület először a panaszos intézkedés alá vonásának jogszerűségét vizsgálta.

A panaszos előadása szerint, amikor meglátta, hogy rendőrök nézik miközben a buszmegállóban áll, kérdőre vonta a rendőröket. Ezt követően vita alakult ki köztük, a panaszos elkérte a rendőr azonosítószámát, amit ő elhadart, így a panaszos azt nem tudta rögzíteni, emiatt vita eszkalálódott közöttük, ami trágárságokba torkollott. A panaszos felhívta a 112-es számot, ahol meghallgatták. Majd ezt követően a rendőrök megbilincseltek, a fejét a gépkocsiba vágta anélkül, hogy igazolásra szólították volna fel, majd beszállították a rendőrségre. A panaszos elmondta még, hogy a kb. 9 órakor indult el a kocsmába és az incidensig 12 üveg sört ivott meg.

A rendőri jelentések szerint a 3 óra 35 perckor a panaszos kérdőre vonta a r. törm.-t, hogy miért követi őt folyamatosan. Erre a rendőr azt felelte, hogy „hogy követnélek, amikor itt állok egy helyben az autóval”. A panaszos erre azt mondta, hogy „most felhívom a kapitányságot és fel foglak jelenteni.” majd elkérte a rendőr jelvéyszámát, amit a r. törm. el is mondott neki. Ezt követően a panaszos felhívta a 107-es segélyhívót és a Rendőrkapitányság ügyeletvezetőjével telefonált, de a telefonja elmondása szerint lemerült és azt mondta, hogy a rendőr adjon neki egy telefont, hogy hadd hívja fel a rendőrséget. A r. törm. ekkor azt mondta neki, hogy a hol található nyilvános telefonfülke, onnan fel tudja hívni a rendőrséget. A panaszos egyre ingerültebben és ordítva követelte, hogy adja meg a rendőr jelvéyszámát, illetve hogy ő nem tudja felhívni a rendőrséget. Ezután a panaszos ordítva közölte, hogy nincs pénze, és hogy adjon neki pénzt a rendőr. Ekkor a rendőr közölte vele, hogy csendháborítás miatt fel fogja jelenteni, és felszólította, hogy igazolja magát, amire a panaszos azt mondta, hogy „a nevem senki, no name”. Ezután a rendőr ismét felszólította, de akkor a panaszos már azt ordította, hogy „hagyatok békén köcsögök.” illetve ki kívánta vonni magát a rendőri intézkedés alól, el akart távozni a helyszínről.

Az Rtv. 13. §-a szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő, vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

A Szolgálati Szabályzat 8. §-a szerint a rendőr az általa észlelt vagy tudomására jutott és hivatalból üldözendő bűncselekményről – ha az elkövető ismert, annak megjelölésével – feljelentést tesz, vagy ha a nyomozó hatóság tagja, úgy hivatalból megteszi a szükséges intézkedéseket a büntetőeljárás megindítása érdekében. A rendőr a magánindítványra büntethető bűncselekmény észlelése esetén a feljelentés megtételére jogosult kérésére megadja a szükséges felvilágosítást. A Szolgálati Szabályzat 9. §-ának (1) bekezdése azzal egészíti ki a fenti szabályt, hogy a rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy – jogszabály által meghatározott esetekben – helyszíni bírságot szab ki. A szabálysértést észlelő rendőr figyelmeztetést azon szabálysértés esetén alkalmazhat, amely miatt helyszíni bírságot szab ki.

A Testület ezen a ponton szükségesnek tartja felhívni a figyelmet töretlen gyakorlatára, miszerint ha az Rtv. szerinti rendőri fellépés mögöttes jogalapjaként a rendőrség egy Rtv.-n kívüli jogszabályban meghatározott tényállás tekintetében fennálló gyanúokra (pl. bűncselekmény vagy szabálysértés gyanújára) hivatkozik, a Testület – a kérdéses

cselekményért egyébként fennálló szabálysértési vagy büntetőjogi felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – vizsgálja, hogy az adott esetben fennállt-e olyan fokú gyanú, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra. Amennyiben a Testület ezt a vizsgálatot nem végezné el, a jogkorlátozás érdemi kontrollja kiüresedne, illetve elmaradna, és ezzel sérülne az érintett panaszhoz való alkotmányos joga.

A szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (továbbiakban: Szabs. tv.) 195. § (1) bekezdése szerint aki lakott területen, az ott levő épületben, vagy az ahhoz tartozó telken, tömegközlekedési eszközön, továbbá természeti és védett természeti területen indokolatlanul zajt okoz, amely alkalmas arra, hogy mások nyugalma, illetve a természeti vagy a védett természeti értéket zavarja, csendháborítás szabálysértését követi el.

Az előadások – noha több ponton eltérnek egymástól – jelen esetben megegyeznek abban, hogy a panaszos vitába keveredett a rendőrökkel, aminek következtében elkérte a rendőrök jelvéyszámát. A panaszosnak a rendőrök megadták azt, ezután a panaszos felhívta a 112-t, majd ezután folytatta a kiabálást a rendőrökkel.

Tekintettel arra, hogy a panaszos maga is elismerte előadásában, hogy kiabált a rendőrökkel az éjszakai órákban közterületen, a Testület álláspontja szerint fennállt a csendháborítás rendőri intézkedéshez szükséges mértékű, alacsonyabb szintű gyanúja, és emiatt a rendőröknek intézkedési kötelezettsége keletkezett.

Emiatt a Testület álláspontja szerint a rendőrök jogszerűen vonták a panaszost intézkedés alá, ezért nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

2) Ezt követően a Testület a panaszos előállításának jogszerűségét vizsgálta.

A rendőri jelentések szerint a panaszos előállításának a jogalapja az Rtv. 33. § (2) bekezdésének a) és f) pontja volt.

A rendőri jelentések szerint a panaszost többször felszólították az igazolványa átadására, illetve arra, hogy ne kiabáljon. A panaszos nem adta át az iratait, és megpróbálta elhagyni a helyszínt, ekkor ismét felszólították (ekkor már a „Törvény nevében” szavak előrebocsátásával), hogy álljon meg és igazolja magát, majd miután a panaszos tovább lépett a rendőr megpróbálta megbilincselni. A panaszos passzívan ellenállt, ezért a rendőr földre vitte és karfeszítés módszerével hátrabilincselte a kezét.

A panaszos ezzel szemben azt állította, hogy a rendőr minden előzmény nélkül megbilincselte és beleverte a fejét a gépkocsi tetejébe, majd beszállították a rendőrségre.

Az Rtv. 33. § (2) bekezdés a) pontja szerint a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki a rendőr felszólítására nem tudja magát hitelt érdemlően igazolni, vagy az igazolást megtagadja. Míg az f) pont szerint a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki a szabálysértést az abbahagyásra irányuló felszólítás után is folytatja, illetőleg akivel szemben az eljárás azonnal lefolytatható, továbbá akitől tárgyi bizonyítási eszközt kell megszerezni, vagy elkobzás alá eső dolgot kell visszatartani;

Az Rtv. 19. § szabályozza az állampolgárok kötelezettségeit a rendőri intézkedés kapcsán, illetve ellenszegülés esetén a rendőr lehetőségeit. Eszerint a jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek - ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik - mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható. A rendőr jogszerű intézkedésének való ellenszegülés esetén az e törvényben meghatározott intézkedések és kényszerítő eszközök alkalmazhatók.

Az Rtv. 29. §-a szerint a rendőr a feladata ellátása során

a) igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani,

b) az igazoltatott személyt lakcímének, tartózkodási helyének - az igazoltatott választása szerint - a lakcímet igazoló hatósági igazolvánnyal vagy más alkalmas dokumentummal történő igazolására, vagy a lakcímrre, tartózkodási helyre vonatkozó nyilatkozattételre kérheti fel, valamint

c) amennyiben a 24/A. § (1) bekezdésében meghatározott személy felkérése alapján igazolat, úgy az igazoltatott személyt a b) pontban megjelölt adatok igazolására, vagy ezen adatokra vonatkozó nyilatkozattételre kéri fel.

Az igazoltatott köteles a személyazonosító adatait hitelt érdemlően igazolni. A személyazonosságot - a személyazonosító igazolványon túl - minden olyan hatósági igazolvány igazolja, amely tartalmazza a személyazonosításhoz szükséges adatokat. Az igazoltatott kizárólag ezen okmányok egyikének bemutatására kötelezhető. A rendőr más jelen lévő, ismert személyazonosságú személy közlését is elfogadhatja igazolásként.

A jelen esetben az iratokból megállapítható, hogy a rendőrök a panaszossal szemben azért kezdeményeztek intézkedést, mert a panaszossal vita alakult ki közöttük, ami a panaszos részéről hangoskodásba torkollott. A Testület figyelemmel a panaszos nagyfokú ittasságára a rendőri állítást fogadta el a körben, hogy igazolásra szólították fel a panaszost. Különösképp azért, mert egy nem erőszakos, vagy támadó személlyel szemben a személyazonosság megállapítása az intézkedés első mozzanata, tehát a rendőr az intézkedés alá vonást ezzel eszközöli.

Ugyanakkor az előadások közötti azon ellentmondásokat, hogy a panaszos megtagadta-e az igazolást vagy megkísérelte-e elhagyni a helyszínt, illetve, hogy a rendőrök felszólították-e a szabálysértés abbahagyására, ami után továbbra is folytatta azt, a Testület további bizonyítékok hiányában nem tudta feloldani, ezért nem tudta rekonstruálni az eseményeket.

Mindezek alapján a Testület úgy foglalt állást, hogy a panaszos személyi szabadsághoz való jogának a sérelme nem megállapítható.

3) A kényszerítő eszköz használatának jogszerűsége kapcsán az alábbiakra jutott a Testület.

a) A panaszos megbilincselése kapcsán az alábbi megállapításokra jutott a Testület.

A panaszos előadása szerint a rendőr minden előzmény nélkül megbilincselte, majd a fejét a gépkocsi tetejébe verte és beszállította.

A jelentések szerint a panaszost az ellenszegülése (nem tett eleget a felszólításnak, megpróbálta a helyszínt elhagyni) miatt megpróbálták megbilincselni, majd miután ennek passzívan ellenállt a panaszos, földre vitte a r. törm a polgárőr segítségével, majd karfeszítés módszerével sikerült hátra helyzetbe bilincselni. A rendőri jelentés szerint a bilincselés jogalapja az Rtv. c) és d) pontja volt.

A kényszerítő eszközök alkalmazásának általános szabályaként az Rtv. 16. §-ának (1) bekezdése rögzíti, hogy a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége enélkül is biztosítható. (Az arányosság generális követelményét az Rtv. 15. §-aa rögzíti, eszerint a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.)

Az Rtv. 47. §-a értelmében a rendőr – intézkedése során – az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszert) alkalmazhat.

Az Rtv. 48. §-a úgy rendelkezik, hogy a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy

- a) önkárosításának megakadályozására,
- b) támadásának megakadályozására,
- c) szökésének megakadályozására,
- d) ellenszegülésének megtörésére.

A fentieket a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 41. §-a tovább finomítja:

41. § (1) „Bilinc alkalmazása, az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben különösen azzal szemben indokolt,

- a) aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető,
- b) aki az intézkedő rendőrt, annak segítőjét, valamint az intézkedésben közreműködőt megtámadja,
- c) akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilinc alkalmazása nélkül nem akadályozható meg,
- d) akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg,
- e) aki önkárosító magatartást tanúsít vagy ilyen magatartás tanúsításával fenyeget,
- f) akinek fogvatartása során kísérését rendelték el, és a kísért személy veszélyessége azt indokolja, vagy
- g) akit egyedül intézkedő rendőr állít elő.”

A Szolgálati Szabályzat 39. §-ának (1) bekezdése kimondja továbbá, hogy az Rtv. szerinti kényszerítő eszköz csak akkor alkalmazható, ha az intézkedés alá vont magatartása, ellenszegülésének mértéke annak Rtv. szerinti alkalmazását indokolja. A nagyobb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz akkor alkalmazható, ha a kisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz alkalmazása nem vezetett eredményre vagy sikere eleve kilátástalan.

Ugyanezen szakasz (2) bekezdése szerint az intézkedés alá vont személy magatartása szempontjából a rendőr az alábbiak szerint tesz különbséget:

- a) passzív ellenszegülést tanúsító személy, aki a rendőri intézkedés során a számára jogszerűen adott rendőri utasításokat nem hajtja végre, de tevőleges ellenszegülést nem mutat,
- b) aktív ellenszegülést tanúsító személy, aki nem veti magát alá a jogszerű rendőri intézkedésnek, magatartásával fizikai erő kifejtés útján is igyekszik azt megakadályozni,
- c) támadó magatartást tanúsító személy, aki az intézkedő rendőrre, valamint a támogatására vagy védelmére kelt személyre rátámad.

A (3) bekezdés szerint pedig a kényszerítő eszköz alkalmazását jól hallható, közérthető és határozott módon a következő sorrendben meg kell előznie:

- a) a jogellenes magatartás abbahagyására való felszólításnak, „a törvény nevében” szavak előrebocsátásával, valamint
- b) a figyelmeztetésnek, hogy kényszerítő eszköz alkalmazása következik.

A Testület – miként azt fentebb már kifejtette – nem tudta az eseménysort a tekintetben rekonstrálni, hogy a panaszos ellenszegült-e, illetve, hogy megkísérelte-e elhagyni a helyszínt, viszont a tekintetben egybehangzó az előadás, hogy a rendőr más – enyhébb – kényszerítőeszköz használata nélkül, azonnal a panaszos bilincselését kezdeményezte. Sőt amennyiben a rendőri előadást fogadjuk el, akkor a bilincselésre a panaszos passzív ellenállása mellett került sor. Mindebből kitűnik, hogy a rendőr nem tartotta be az Rtv.-ben előírt fokozatossági követelményeket, mivel a panaszos helyszínen tartása, illetve ellenszegülésének megtörése érdekében először testi kényszert kellett volna vele szemben alkalmazni, és amennyiben az elégtelennek bizonyul, akkor lehetett volna vele szemben bilincset használni (különös figyelemmel a létszámfölényre és a panaszos nagyfokú ittasságára). A rendőrség nem tudott megjelölni olyan körülményt, ami indokolta volna, hogy a fokozatosságot mellőzve rögtön bilincsel kíséreljék meg az ellenállás megtörését.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a panaszos emberi méltósághoz való joga a bilincselés kapcsán.

- c) A Testületnek ezt követően azt kellett vizsgálnia, hogy a panaszos sérülései keletkezettek-e a panaszos rendőri bántalmazása következtében, vagy azok a kényszerítő eszköz alkalmazásának vagy egyéb oknak tudhatóak be.

A panaszos előadása szerint a rendőr minden előzmény nélkül megbilincselte, majd a fejét a gépkocsi tetejébe verte és beszállította. A beszállítások közben a hátsó ülésen helyet foglaló személy megverte a panaszost, a fején és a fülén ütötte meg. A kapitányságon egy másik rendőr szintén megütötte.

A rendőrség válasziratában tagadta a bántalmazást.

Töretlen gyakorlatának megfelelően a Testület eljárását kizárólag a panaszost esetlegesen ért alapjogsérelem feltárására tekintettel folytatta le – a hatáskörére irányadó jogszabályi rendelkezések értelmében álláspontját anélkül alakította ki, hogy az intézkedést foganatosító rendőrök büntetőjogi felelősségét vizsgálta volna.

Az Rtv. 17. §-ának (1) bekezdése értelmében a rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez fűződő jogot a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja. A (2) bekezdés pedig rögzíti, hogy a rendőri intézkedés során a kényszerítő eszköz alkalmazása esetén lehetőleg kerülni kell a sérülés okozását, az emberi élet kioltását. Az intézkedés folytán megsérült személy részére – amint ez lehetséges – segítséget kell nyújtani, szükség esetén a rendőr gondoskodik arról, hogy a sérültet orvos elláthassa, kórházi elhelyezése esetén a hozzátartozó vagy más, a sérülttel kapcsolatban álló személy erről értesüljön.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának (továbbiakban: Bíróság) töretlen gyakorlata szerint (lásd például: Selmouni kontra Franciaország, Ribitsch kontra Ausztria és Tomasi kontra Franciaország) amennyiben egy személy a hatóságok őrizetébe kerül és rajta ezen idő alatt sérülések keletkeznek, megfordul a bizonyítási teher, és a hatóságokra, illetve az érintett államra hárul, hogy valószínű magyarázatot adjon a sérülés okát illetően. Ellenkező esetben a Bíróság megállapítja az Emberi Jogok Európai Egyezménye kínzást, megalázó vagy embertelen bánásmódot tilalmazó 3. cikkének sérelmét, azaz az érintett alapjogának sérelmét (ami azonban nem jelent egyet valamely meghatározott személy büntetőjogi felelősségének megállapításával). A bántalmazás gyanúját felvető ügyekben a Testület ugyanezt a megközelítést alkalmazza.

Jelen esetben a rendőri iratok határozottan rögzítik, hogy a panaszost nem bántalmazták ugyanakkor a panaszost csak földre vitellel lehetett megbilincselni, aminek következtében zúzódások, hámsérülések keletkeztek rajta.

A panaszos által megküldött látlelet koponyazúzódást, illetve hasfali zúzódást, és a kéz felületi sérüléseit rögzítette.

A fentiek alapján elmondható, hogy a panaszos és a rendőrök előadása ellentmondó: a panaszos szerint a rendőrök bántalmazták, míg a rendőrök a bilincseléssel magyarázzák a sérüléseket.

A Testület vizsgálata kapcsán utal arra, hogy az Rtv. szerint rendelkezésére álló bizonyítási eszközök köre meglehetősen szűk, az ügyészség rendelkezésére álló eszközök – szembesítés, rendőrök kihallgatása stb. – legtöbbjét nem veheti igénybe. A tényállás felderítése során ezért a Testület a panaszos és az érintett rendőrök nyilatkozatára és a látleletre támaszkodhatott.

A bizonyítékok alapján elmondható, hogy a panaszosnak keletkeztek olyan sérülései, amelyek származhattak bántalmazásból, a rendőrség azonban adott magyarázatot a sérülésekre, miszerint azok a panaszos bilincselése keletkeztek.

Ilyen körülmények között a Testület felelősséggel csak annyit állapíthat meg, hogy a panaszos sérülései egyaránt keletkezhettek a rendőri bilincselés, illetve jogszabályi felhatalmazáson túli fizikai erőszak alkalmazása, azaz bántalmazás eredményeként is. Ugyanakkor azt már a fentiekben kifejtette a Testület, hogy a bilincs alkalmazására is jogszerűtlenül, a fokozatosság követelményének mellőzésével került sor, ezért amennyiben elfogadjuk, hogy a bilincselés

okozta a sérüléseket, akkor is a panaszos testi integritáshoz való jogának sérelmét kell megállapítani.

A Testület mindezek miatt arra a meggyőződésre jutott, hogy a panaszos testi épséghez fűződő alapvető joga sérült a konkrét esetben.

4) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök kinevették a kapitányságon.

A rendőrség tagadta a panaszos állításait.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdés második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. A rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerül – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelem és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, az államszervezetten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel összhangban ugyanis az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.

A Testület ezzel kapcsolatban szükségesnek tartja kiemelni a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexét, amelynek 1. pontja előírja: a rendőr „önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.” Az 5. pont szerint: „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit (...) indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz (...) megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint „tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület továbbá jelen esetben is irányadónak tartja a korábbi állásfoglalásaiban [lásd pl. a 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás indokolása II. részének 3. pontját] megfogalmazottakat, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, így az államszervezetten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.”

Jelen esetben a rendőri és a panaszosi előadás oly mértékű ellentmondásban van, ami további bizonyítási eszköz nélkül nem oldható fel.

Mindezek alapján a Testület nem tudta rekonstruálni az eseményeket, ezért úgy foglalt állást, hogy a panaszos emberi méltósághoz való jogának a sérelme nem megállapítható.

5) A panaszos sérelmezte, hogy miután a rendőrök elengedték gyalog kellett hazamennie, és így 7 órát gyalogolt hazáig.

A rendőri jelentések szerint a panaszost 5 órakor szabadították. A panaszos nem jelezte, hogy nem tud hazamenni és a környező települések buszközlekedéssel elérhetőek.

A Testület leszögezi, hogy a rendőrségnek valóban nincs olyan kifejezett jogszabályi kötelezettsége, mely szerint az állampolgárokat egy-egy rendőri intézkedést követően haza kellene szállítani, vagy akár segédkezni kellene a hazajutásban.

A rendőrség működésére vonatkozó jogszabályok ugyanakkor több olyan rendelkezést is tartalmaznak, melyek a rendőrséget általános jogvédelmi kötelezettséggel ruházzák fel. Az Rtv. fent idézett 2. §-ának (1) bekezdése alapelvi szinten mondja ki, hogy: „A rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonszükségletet közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak.”

A fentiek miatt ezért mindig az adott ügy körülményei alapján kell mérlegelni azt, hogy a panaszos hazaszállítása a rendőrségtől elvárható-e (p. jelezte-e, hogy nem tud hazamenni, vagy télen csak vékony ruházatban van a lakásától több km-nyire, vagy a település tömegközlekedéssel nem megközelíthető.)

A GoogleMaps alkalmazás szerint a panaszos lakása és a rendőrkapitányság épülete közötti távolság kb. 26 km, amely gépkocsival 35 perc, míg gyalogosan kb. 5 és fél óra alatt tehető meg. A Volán menetrend szerint a két település között kb. óránként indul busz.

A rendelkezésre álló iratokból megállapítható, hogy a panaszos szórakozni indult a szomszéd településre, így a Testület álláspontja szerint a rendőrök alappal feltételezték, hogy rendelkezik elegendő pénzzel a hazaúthoz. A települések között kiépített tömegközlekedés van. A panaszos az előadásában sem említ, hogy jelezte volna a rendőröknek, hogy nem tud hazamenni.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint nem mulasztott a rendőrség, amikor nem intézkedett a panaszos hazajutása végett, ezért nem sérült a panaszos emberi méltósághoz való jogából levezethető testi épséghez való joga.

6) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök nem hagyták, hogy átolvassa az az igazolást, mielőtt aláírta.

A rendőri átirat szerint minden iratot átolvasás után írtak alá a panaszossal.

Az Rtv. 33. § (4) bekezdése alapján az előállítottat szóban vagy írásban az előállítás okáról tájékoztatni kell, és az előállítás időtartamáról részére igazolást kell kiállítani.

Jelen esetben a rendőri és a panaszosi előadás oly mértékű ellentmondásban van, ami további bizonyítási eszköz nélkül nem oldható fel.

Mindezek alapján a Testület nem tudta rekonstruálni az eseményeket, ezért úgy foglalt állást, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának a sérelme nem megállapítható.

IV.

A Testület az eljárásban megállapította, hogy a rendőrök megfelelő joggalappal kezdeményeztek intézkedést a panaszossal szemben, így nem sérült a tisztességes eljáráshoz való joga.

Az előállítás jogszerűségének vizsgálata során az ellentmondások feloldhatatlansága miatt a Testület úgy foglalt állást, hogy a személyi szabadsághoz való jog sérelme nem megállapítható. Ugyanezen okból a rendőrök magatartására vonatkozó kifogás kapcsán, illetve az iratok kitöltésére vonatkozó panasz kapcsán szintén nem megállapítható a panaszos emberi méltósághoz fűződő alapvető jogának, illetve a tisztességes eljáráshoz való jogának a sérelme.

Ugyanakkor sérült a panaszos emberi méltósághoz és az abból levezethető testi épséghez való joga a bilincselés és az által okozott sérülések miatt. A bántalmazásra vonatkozó panasz kapcsán a Testület nem tudta megfelelően rekonstruálni az eseményeket a bizonyítékok szűkös volta miatt.

Ugyanakkor a konkrét esetben megvalósult sérelem a Testület megítélése szerint – jellegénél fogva – eléri a súlyosság azon fokát, amely indokolttá teszi a panasz és az állásfoglalás megküldését az országos rendőrfőkapitánynak, ezért a Testület a rendelkező részben foglaltak szerint döntött.

Budapest, 2014. november 20.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes, előadó testületi tag

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag